

Arrest

nr. 263 726 van 16 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juli 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : [D.]

voornaam : [N.]
geboortedatum : [...]
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.07.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 05.05.2021 voor heling, deelname van bendevoorming, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Dergelijke feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/11

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht dat hij sinds 2011 in België verblijft; dat hij gehuwd is en met een visum naar België kwam; dat hij verblijfsrecht heeft; dat hij geen ziektes heeft; dat zijn vrouw de Nederlandse nationaliteit heeft; dat hij familie heeft in België maar dat hij de adressen niet kent; dat hij sinds 2013 in Nederland woont. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 09.07.2013 in het bezit werd gesteld van een F kaart, geldig tot 18.06.2018. op 06.02.2015 werd hij van ambtswege afgevoerd. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschraapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Betrokkene verklaarde dat hij familieleden heeft in België. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn in België verblijvende familieleden aantoon.

Betrokkene verklaarde dat hij gehuwd is met een Nederlandse en dat hij sinds 2013 in Nederland woont. Indien hij in het bezit is van de nodige verblijfsdocumenten, kan hij terugkeren naar Nederland. Een schending van het artikel 3 EVRM is niet aannemelijk.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6, §§ 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"Het "vermoeden van onschuld" is Een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

Het staat vast dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwetgeving. Het strafdossier gekend onder TU10.L2.001990/21 is nog steeds hangende.

De bestreden beslissing gaat aldus in tegen het arrest van de KI dd. 09/07/2021 alwaar werd gesteld dat het onttrekkingsgevaar in hoofdte van verzoeker nog steeds actueel is.

Dit betekent in concreto dat de KI stelde dat de kans reële en actueel is dat verzoeker zich zal pogen te onttrekken aan de gerechtelijke autoriteiten in België.

Verwerende partij betwist tevens niet dat verzoeker gehuwd is met een Nederlandse en aldaar in Nederlands over een verblijfsrecht beschikt.

Verzoeker heeft weliswaar een zelfstandige activiteit in België middels een dochteronderneming. Bovendien heeft verzoeker in België een handelspand gehuurd met Locapromotion NV, [...] te 2330 Merksplas met ondernemingsnummer 0443 119 655, waaruit blijkt dat verzoeker tevens in België een zelfstandige activiteit aan het uitoefenen is.

Door een inreisverbod op te leggen aan verzoeker - waardoor verzoeker gedurende drie jaar België niet kan betreden - wordt verzoeker voor een voldongen feit geplaatst, waardoor hij zich niet kan aanbieden bij de gerechtelijke autoriteiten bij een eventuele verhoor, regeling van de rechtspleging en in het kader van de verdediging ten gronde bij de correctionele rechtbank.

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker het recht zou ontzegd worden om zich te verdedigen in een eventuele latere strafrechtelijke procedure en/of gerechtelijke onderzoeksdaeden waardoor ook de rechten van verdediging van verzoeker ernstig worden geschaad en verzoeker tevens wordt verboden om zijn contractuele verplichtingen na te komen in het Rijk."

2.1.2. In zoverre verzoeker zich beroept op het vermoeden van onschuld zoals gewaarborgd in artikel 6, lid 2 van het EVRM en benadrukt dat hij nog niet strafrechtelijk werd veroordeeld, merkt de Raad op dat dit gegeven niet verhindert dat verweerder op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar kan vormen voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder op kennelijk onredelijk wijze, op basis van het aanhoudingsmandaat en de in het kader hiervan gedane vaststellingen, heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

2.1.3. Zoals verzoeker correct stelt, werd in het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van 9 juli 2021 gesproken van een nog steeds actueel onttrekkingsgevaar. Ook de ernstige aanwijzingen van schuld wat de feiten van heling en bendevoorming betreft, waren volgens dit arrest trouwens nog steeds aanwezig. Er werd vervolgens wel geoordeeld dat verzoeker mocht worden vrijgelaten mits het betalen van een borgsom. Verzoeker toont geenszins concreet aan dat de bestreden beslissing ingaat tegen voormelde beoordeling in het arrest van 9 juli 2021.

2.1.4. In zoverre verzoeker wil aanvoeren dat de bestreden beslissing, die hem gedurende drie jaar verbiedt België opnieuw binnen te komen, zijn recht op een eerlijk proces in het gedrang brengt, doordat hij zich niet zal kunnen aanbieden bij de gerechtelijke autoriteiten voor een eventueel gehoor of de regeling van de rechtspleging en in het kader van de verdediging ten gronde bij de correctionele rechtbank en doordat hij zich niet zal kunnen verdedigen in een eventuele latere strafrechtelijke procedure en/of gerechtelijke onderzoeksdaeden, merkt de Raad nog op wat volgt.

Het staat allereerst nog niet vast dat een doorverwijzing van verzoeker naar de correctionele rechtbank aan de orde is, of wordt voorzien. Gelet op het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van 9 juli 2021 blijkt ook geenszins dat in de huidige stand van zaken verzoekers aanwezigheid in België in het kader van het strafrechtelijk onderzoek nog noodzakelijk wordt geacht.

Verzoeker kan zich wat betreft de strafprocedure bovendien laten vertegenwoordigen door een advocaat. Uit niets blijkt dat de persoonlijke verschijning van verzoeker in het kader van het strafrechtelijke onderzoek of desgevallend voor de correctionele rechtbank noodzakelijk of vereist is. Evenmin blijkt dat zijn advocaat de belangen van verzoeker in de strafprocedure niet naar behoren zou kunnen behartigen. Verzoeker kan zich bovendien, waar hij thans alsnog aangeeft in persoon zijn verdediging te willen voeren in het kader van het strafrechtelijke onderzoek en een eventueel strafproces, tot verweerder richten met het oog op de afgifte van een vrijgeleide dat hem moet toelaten naar België te komen om proceshandelingen bij te wonen en een eventuele straf te ondergaan. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet verleent verzoeker de mogelijkheid om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen.

Uit het enkele feit dat verweerder de in casu bestreden beslissing nam, kan niet worden afgeleid dat verzoeker het recht op een eerlijk proces zoals bepaald in artikel 6 van het EVRM wordt ontzegd.

2.1.5. Verzoeker stelt nog dat hij is gehuwd met een Nederlandse vrouw en in Nederland over een verblijfsrecht beschikt. Hij voegt een Nederlandse verblijfstitel, geldig tot 4 juli 2029. In dit verband wijst de Raad er evenwel op dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt: *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”* Nog kan hierin worden gelezen als volgt: *“Betrokkene verklaart dat hij gehuwd is met een Nederlandse en dat hij sinds 2013 in Nederland woont. Indien hij in het bezit is van de nodige verblijfsdocumenten, kan hij terugkeren naar Nederland.”* Nu verzoeker inderdaad blijkt te beschikken over een geldige Nederlandse verblijfstitel, volgt uit de bestreden beslissing dat het inreisverbod enkel geldt voor België. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing concrete gevolgen heeft voor zijn verblijfsrecht en gezinsleven in Nederland. Hij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of in de gegeven omstandigheden als kennelijk onredelijk is te beschouwen.

2.1.6. Verzoeker betoogt ten slotte dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat het hem wordt verboden om zijn contactuele verplichtingen in België na te komen. Hij stelt in dit verband dat hij een zelfstandige activiteit heeft in België middels een dochteronderneming en dat hij in België een handelspand heeft gehuurd. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een uittreksel uit het Nederlandse handelsregister waarin staat dat hij medevenoot is van onderneming *“Bajo fietsen”*, alsook een handelshuur-overeenkomst voor een magazijn in Merksplas. Allereerst merkt de Raad op dat niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing melding maakte van dergelijke gegevens tegenover het bestuur, zodat hij niet aantoonde dat verweerder hiermee ten onrechte geen rekening hield bij het nemen van de bestreden beslissing. Verder merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoeker medevenoot is van een Nederlandse onderneming die een bedrijfspand huurt in België nog niet maakt dat verzoeker voor zijn bedrijf noodzakelijkerwijze zelf aanwezig moet zijn in België of hij zelf hier specifieke verplichtingen heeft. Concrete stukken die hierop wijzen liggen niet voor.

2.1.7. Een schending van artikel 6 van het EVRM blijkt niet, net zomin als een schending van de materiële motiveringsplicht.

2.1.8. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Het inreisverbod is onwettig - specifieke omstandigheden van elk geval - toepassing op de feitsituatie in casu

Art. 74/11 vrw. stelt het volgende:

[...]

Art. 71/11 vrw. bepaalt aldus dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Er wordt in concreto een inreisverbod van drie jaar opgelegd om reden dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te schaden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

In het bijzonder werd er geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het voorliggend geval en is verzoeker de stelling toegedaan dat de specifieke omstandigheden van zijn geval niet afdoende in aanmerking werden genomen door verwerende partij.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verwerende partij niet betwist dat verzoeker gehuwd is met een Nederlandse onderdaan en in Nederland over een legale verblijfsrecht beschikt. Het inreisverbod geldt voor België en de andere EU-Schengenlanden met inbegrip Nederland, waardoor verzoeker geacht wordt tevens Nederland niet kunnen betreden alwaar hij een legale verblijfstitel beschikt en samenwoont met een Nederlandse onderdaan.

Verzoeker vormt onder geen enkel beding actueel gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid betekent, om reden dat de door verwerende partij geschetste feitenconstellatie niet strookt met de objectieve vaststellingen van het voorliggend dossier en verzoeker zij strafrechtelijk onderzoek nog steeds hangende is.

De precieze omstandigheden van het misdrijf worden niet beschreven. Er wordt louter verwezen naar de aanhoudingsmandaat en naar het feit dat hij voor de omschreven misdrijven eventueel later veroordeeld kan worden. Het blijft slechts een hypothese.

Er is kortom geen enkele actuele element in het dossier aangehaald ten einde het standpunt te ondersteunen. Verwerende partij had op a priori inlichtingen en/of bescheiden zich doen toekomen om te verifiëren of verzoeker een effectief gevaar vormt voor de openbare orde. Dit is daadwerkelijk niet gebeurd.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast".

Er wordt immers wettelijk gesteld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor dergelijke maatregelen kunnen zijn.

Het louter gegeven dat opzichtens verzoeker één of enkele strafrechtelijke veroordelingen werden uitgesproken in het verleden of dat verzoeker in een hangende strafonderzoek bevindt, betekent onder geen enkel beding dat verzoeker door een dergelijke handeling de onmiskenbare neiging vertoont om in de toekomst een nieuwe schending van de openbare orde te creëren en uit geen enkele concrete indicatie kan worden afgeleid dat verzoeker zich van de Belgische autoriteiten zou pogen te onttrekken doch door de bestreden beslissing voor een fait accompli wordt geplaatst waardoor hij zich niet verder zal kunnen aanbieden bij de gerechtelijke autoriteiten in België.

Verwerende partij dient niet enkel te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, doch dient zij het vonnissen / arresten en alle andere relevante stukken inzake de integratie / gezinsleven / jarenlang wettelijk verblijf van verzoeker in België in het verleden / verblijfsrecht en gezinsleven met echtgenote in Nederland/ actuele toestand strafonderzoek /zelfstandige activiteit in België op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin enkele strafrechtelijke veroordelingen of een proces verbaal op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceren.

Verzoeker wijst in dit verband tevens naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip "gevaar voor de openbare orde" vervat in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115/EG.

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van art. 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen ten einde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."

Er dient immers rekening te worden gehouden met de anciënniteit van de veroordelingen, de mindere ernst of de eventueel verschoonbaar aard van de gepleegde inbreuk - naargelang - de omstandigheden - inhouden dat deze veroordelingen niet constitutief zijn om te constateren dat verzoeker geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Zie ook in analogie arrest van 24/11/2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder Rol^o: 195.538:

"Onder verwijzing naar verschillende arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie brengt de Raad in de eerste plaats in herinnering dat bij het nemen van een beslissing die gestoeld is op een bedreiging voor de openbare orde, uit de motieven, of minstens uit het administratief dossier, dient te blijken op welke wijze het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Een openbare orde-argument mag immers niet berusten op loutere gissingen of op algemene overpeinzingen. Het bestaan van een dergelijke bedreiging werd in onderhavig geval evenwel niet aangetoond."

Aangezien inzake de zwaarwichtige feiten van openbare orde verzoeker wenst op te merken dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als "actueel gevaar"..

Aangezien zelfs een "goed voorziene" veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mogen zijn voor een regularisatie of verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden en a fortiori als zijn "duurzame lokale verankering" groot is, wat in casu onstuitbaar het geval is.

De aard en de ernst van het door betrokken gepleegde misdrijf.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/1, eerste lid Vw. "

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoeker voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt ni het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM". "

2.2.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorziet in zijn § 1, eerste en tweede lid als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De Raad benadrukt dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling geen termijn voor vrijwillig vertrek heeft gekregen (*“gaat gepaard”*).

In casu betwist verzoeker niet dat hem in de verwijderingsmaatregel waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillige terugkeer werd toegestaan. Hij betwist met zijn uiteenzetting van het middel niet dat er grond was om hem een inreisverbod op te leggen.

In zoverre artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet verder oplegt om de duur van het inreisverbod te bepalen rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, moet worden vastgesteld dat op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de redenen heeft geduid die volgens hem maken dat het proportioneel en gerechtvaardigd is om de duur van het inreisverbod voor verzoeker op drie jaar te bepalen. Er is geenszins sprake van dat automatisch een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd, zodat de verwijzing naar de aangehaalde rechtspraak van de Raad waarin dit wel het geval was in geen geval dienstig is. Verweerder is bij het bepalen van de duur van het inreisverbod concreet ingegaan op de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval, in het bijzonder de redenen van openbare orde die in hoofde van verzoeker spelen en zijn gezins- en familiale situatie, waardoor in het voorliggende geval wel degelijk sprake is van een individuele beoordeling.

Verzoeker is niettemin van mening dat niet alle specifieke omstandigheden van zijn geval in rekening zijn gebracht en er een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar zijn concrete situatie.

In eerste instantie wijst verzoeker op zijn huwelijk met een Nederlandse onderdaan en het gegeven dat hij in Nederland een verblijfsrecht heeft, terwijl het inreisverbod voor het gehele Schengengrondgebied, en dus ook Nederland, geldt.

In dit verband herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt: *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”* Nog kan hierin worden gelezen als volgt: *“Betrokkene verklaart dat hij gehuwd is met een Nederlandse en dat hij sinds 2013 in Nederland woont. Indien hij in het bezit is van de nodige verblijfsdocumenten, kan hij terugkeren naar Nederland.”* De aangehaalde elementen zijn dus wel degelijk betrokken bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar. Nu verzoeker inderdaad beschikt over een geldige Nederlandse verblijfstitel volgt uit de bestreden beslissing dat het inreisverbod enkel geldt voor België. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing concrete gevolgen heeft voor zijn verblijfsrecht en gezinsleven in Nederland. In de gegeven omstandigheden waarin het inreisverbod enkel geldt voor België en dus niet verhindert dat hij opnieuw samen met zijn echtgenote in Nederland verblijft, toont verzoeker niet aan dat enige specifieke omstandigheid onterecht niet in rekening is gebracht.

Verzoeker toont in de voorliggende omstandigheden de relevantie niet aan van zijn verwijzing naar rechtspraak waarbij de overweging dat het inreisverbod kan worden opgeschort of opgeheven indien wordt voldaan aan de voorwaarden voor de gezinshereniging, niet werd aanvaard als een voldoende motivering. In het voorliggende geval blijkt niet dat het inreisverbod voor drie jaar voor België concrete gevolgen heeft voor de beleving van het gezinsleven dat zich actueel in Nederland blijkt af te spelen.

In tweede instantie betwist verzoeker dat hij actueel een gevaar vormt voor de openbare orde.

Waar verzoeker stelt dat de door verweerder geschetste feitenconstellatie niet strookt met de objectieve vaststellingen van het voorliggende dossier, kan de Raad enkel vaststellen dat hij dit niet nader toelicht. Hij toont geenszins aan dat het bestreden inreisverbod uitgaat van een incorrecte feitenvinding. In zoverre verzoeker andermaal benadrukt dat het strafrechtelijk onderzoek nog steeds hangende is en een strafrechtelijke veroordeling momenteel hypothetisch is, werd reeds opgemerkt dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt mag innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Verzoeker geeft op zich niet aan de vermelde feiten van heling en bendevorming te betwisten.

Verzoeker betoogt nog dat de precieze omstandigheden van het misdrijf niet worden beschreven. De voorliggende elementen rechtvaardigen volgens hem niet de beoordeling dat hij actueel door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hij stelt dat dit verder had moeten worden

onderzocht. Evenwel wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het gegeven dat verzoeker, wegens ernstige aanwijzingen van schuld, onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor feiten van heling en bendevorming. In dit aanhoudingsmandaat van 5 mei 2021 was ook sprake van een ernstig gevaar op recidive, met name gelet op het lucratief karakter van de feiten. In het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van 9 juli 2021 werd trouwens geoordeeld dat de ernstige aanwijzingen van schuld nog steeds bestaan. Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder vervolgens op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijk wijze, op basis van het aanhoudingsmandaat en het hierin vastgestelde ernstige gevaar op recidive alsook het vastgestelde ernstig karakter van de feiten die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels en een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom, heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn gedrag actueel wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hierbij moet trouwens worden aangestipt dat in casu slechts een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd, hoewel conform artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bij een ernstige bedreiging voor de openbare orde de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar.

Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat in dit verband nog concrete omstandigheden spelen die kunnen tegenspreken dat hij actueel een gevaar kan vormen voor de openbare orde en die onterecht niet in rekening zijn gebracht. Verzoeker stelt weliswaar dat verweerder de *“vonnissen / arresten en alle andere relevante stukken inzake de integratie / gezinsleven / jarenlang wettelijk verblijf van verzoeker in België in het verleden / verblijfsrecht en gezinsleven met echtgenote in Nederland / actuele toestand strafonderzoek / zelfstandige activiteit in België”* had moeten opvragen om aan de hand hiervan het persoonlijke gedrag en het werkelijke gevaar voor de openbare orde te onderzoeken. Ook houdt hij voor dat er sprake is van een duurzame lokale verankering die groot is. Met dit alles kan hij evenwel niet overtuigen dat inzake zijn persoonlijke gedrag concrete gegevens spelen die relevant zijn voor de beoordeling inzake het actuele gevaar voor de openbare orde en die ten onrechte niet mee in rekening zijn gebracht. Nergens houdt verweerder voor dat verzoeker reeds strafrechtelijk is veroordeeld, zodat niet blijkt welke arresten of vonnissen hadden moeten worden opgevraagd. Het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling bevindt zich verder in het administratief dossier. Verzoeker heeft het vervolgens over een integratie en duurzame lokale verankering, maar brengt geen enkel concreet gegeven of begin van bewijs naar voor dat hierop wijst, laat staan dat hij verduidelijkt op welke wijze dit afbreuk doet aan de gedane vaststellingen die hebben geleid tot de beoordeling dat hij door zijn persoonlijke gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Het gezinsleven en mogelijke verblijfsrecht in Nederland en het eerdere verblijf in België zijn verder in rekening gebracht bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar. Hiermee wordt niet aangetoond dat verweerder kennelijk onredelijk handelde wat de beoordeling inzake het gevaar voor de openbare orde betreft. Verzoeker stelde het bestuur verder niet in kennis van zijn mogelijke zelfstandige activiteit in België. Hij duidt ook geenszins hoe aan de hand van dit gegeven zou moeten blijken dat hij geenszins betrokken was bij de vermelde feiten die aan de basis liggen van het vastgestelde gevaar voor de openbare orde. Hiermee kunnen de gedane vaststellingen in dit verband andermaal niet onderuit worden gehaald.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat zijn persoonlijke gedragingen, en het gevaar dat hiervan uitgaat, onvoldoende in rekening zijn gebracht. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn vaststelling kwam dat hij actueel door zijn gedrag kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde. Er blijkt ook geenszins dat verweerder zich hierbij steunde op het enkele feit van een verdenking van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of het enkele gegeven van een of meerdere strafrechtelijke veroordelingen.

In zoverre verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad en het Hof van Justitie inzake de gezinshereniging met Unieburgers / Belgen in het kader waarvan een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving wordt vereist en strafrechtelijke veroordelingen op zich geen reden vormen om de gezinshereniging te weigeren, wordt opgemerkt dat geenszins blijkt dat verzoekers recente verblijf in België kaderde in de uitoefening van zijn gezinsleven dat zich actueel volledig in Nederland blijkt af te spelen. Nu verzoeker een verblijfsrecht heeft in Nederland geldt het bestreden inreisverbod enkel voor België. Verzoeker toont de relevantie van de aangehaalde rechtspraak in zijn concrete geval niet aan.

In zoverre verzoeker verwijst naar het arrest Zh. en O. van het Hof van Justitie van 11 juni 2015 (C-554/13) merkt de Raad op dat dit arrest handelt over het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van

onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, ofwel de situatie waarin omwille van een gevaar voor de openbare orde wordt beslist om de termijn voor vrijwillig vertrek te verminderen naar minder dan zeven dagen, of zelfs geen enkele termijn te geven. In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat huidig beroep niet is gericht tegen de verwijderingsbeslissing zonder termijn voor vrijwillig vertrek, maar enkel tegen het hiermee gepaard gaande inreisverbod. In voormeld arrest spreekt het Hof van Justitie zich als dusdanig niet uit over (de duur van) het inreisverbod dat met deze verwijderingsbeslissing gepaard kan gaan. Ook wordt nogmaals benadrukt dat verweerder geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om een inreisverbod voor meer dan vijf jaar op te leggen, om ernstige redenen van openbare orde, zoals dit is voorzien in artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De in de bestreden beslissing aangehaalde redenen van openbare orde worden slechts aangehaald als een van de specifieke omstandigheden van het individuele geval die verweerder in rekening heeft gebracht bij zijn beoordeling dat het proportioneel is om in het geval van verzoeker de maximumtermijn van drie jaar op te leggen die in normale situaties mogelijk is. Er blijkt geenszins dat steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving noodzakelijk is om een inreisverbod voor drie jaar te kunnen opleggen. De Raad verwijst verder naar zijn voorgaande bespreking dat verweerder bij zijn beoordeling dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld en zich hierbij niet louter heeft gesteund op het gegeven van een strafrechtelijke veroordeling of het feit van een verdenking van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit. Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die kunnen doen besluiten dat bij de beoordeling het evenredigheidsbeginsel niet werd gerespecteerd.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat er volgens hem geen enkele concrete indicatie is dat hij zich zou willen onttrekken aan de Belgische autoriteiten, merkt de Raad op dat een dergelijk motief nergens in de bestreden beslissing valt te lezen, zodat de relevantie van dit betoog niet blijkt.

Er blijkt niet dat verweerder bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod en het bepalen van de duur ervan, enig concreet gegeven of enige relevante en specifieke omstandigheid ten onrechte niet of onvoldoende in rekening heeft gebracht. Evenmin toont verzoeker aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat de beoordeling kennelijk onredelijk is. Hij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Nu verzoeker beschikt over een geldige verblijfstitel voor Nederland geldt het bestreden inreisverbod enkel voor België. Het inreisverbod verhindert een verderzetting van het gezinsleven met de echtgenote in Nederland dus geenszins. Er blijkt niet dat dit gezinsleven zich actueel op enigerlei wijze zou afspelen in België. Verzoeker toont niet aan dat hij in België enig beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft. Een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven blijkt dan ook niet.

Verzoeker toont verder niet met concrete gegevens aan dat hij actueel (nog) duurzame banden heeft met België die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Het loutere gegeven dat verzoeker medevenoot is van een Nederlandse firma die een handelspand huurt in Merksplas – zonder dat trouwens blijkt dat verzoekers recente aanwezigheid in België kaderde in activiteiten voor deze firma of dat zijn aanwezigheid in België voor deze firma is vereist –, volstaat nog niet om het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België vast te stellen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.4. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan pas dan regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2009, 17). Verzoeker toont niet aan dat enige hogere rechtsnorm van objectief recht door het bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.2.5. Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In het verzoekschrift kan nog worden gelezen wat volgt:

“Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten:

Wat betreft de tweede beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over het inreisverbod van verzoeker.

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in zijn opgebouwde zelfstandige ontplooiing in het Rijk en zijn strafrechtelijk onderzoek en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing en vordert derhalve tevens de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.”

In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker als voorwerp van huidig beroep enkel het inreisverbod van 12 juli 2021 heeft aangeduid, niet het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Waar verzoeker trouwens verwijst naar *“bevelen om het grondgebied te verlaten”* is het de Raad ook volstrekt onduidelijkheid op welke overige bevelen dan nog zou worden gedoeld. Voor zover als nodig merkt de Raad verder op dat het betoog van verzoeker de bal volkomen mis slaat. Het is het inreisverbod dat een accessorium is van het bevel om het grondgebied te verlaten, en niet omgekeerd. Ten slotte is een betoog inzake het moeilijk te herstellen en ernstig nadeel enkel relevant in het kader van een vordering tot schorsing, maar niet wat betreft de gegrondheid van het beroep tot nietigverklaring.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS